

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 308/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 prerokoval sťažnosť občianskeho združenia K., H., zastúpeného advokátkou JUDr. P. R., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co/247/2011 z 8. marca 2011 a konaním, ktoré mu prechádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2012 doručená sťažnosť občianskeho združenia K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietalo porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu Slovenskej republiky (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/247/2011 z 8. marca 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a konaním, ktoré mu prechádzalo.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 17 C 10/2005 z 31. marca 2008 zamietol žalobu podanú žalobkyňou Mgr. R. Š. 20. októbra 2004, ktorou sa domáhala proti sťažovateľovi ako žalovanému určenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo strany sťažovateľa.

Na základe odvolania žalobkyne krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 122/2008 zo 4. decembra 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu a v plnom rozsahu sa stotožnil s jeho právnymi závermi. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudku krajského súdu tomuto mimoriadnemu dovolaniu vyhovel a napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu, ktorý rozsudkom po vykonanom dokazovaní vyhovel žalobkyňi a rozsudkom sp. zn. 17 C/4/2011 z 9. mája 2011 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

Krajský súd sa následne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a rozhodnutie okresného súdu potvrdil rozsudkom sp. zn. 8 Co/247/2011 z 8. marca 2012.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukazuje na to, že rozsudok krajského súdu «vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, a ktoré nemá legitímny základ, a kde je extrémny nesúlاد medzi právnymi závermi a skutkovým stavom...

Pre danú právnu vec, bolo rozhodné posúdenie a riešenie nasledovného právneho problému. A to, či pre zamestnanca ktorého pracovný pomer bol založený vymenovaním za účinnosti zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2003, sa vzťahuje nové ustanovenie § 42 ods. 2 ZP účinného od 1. júla 2003. Inými slovami povedané, či takýmto zamestnancom ak stratí predpoklad pre výkon svojej funkcie, napr. odvolaním z funkcie, je možné ukončiť pracovný pomer, alebo či ho je potrebné naďalej zamestnávať v časovo neobmedzenom období a platiť mu mzdu bez toho, aby zamestnanec vykonával prácu vyplývajúcu mu z titulu vymenovania.

Najvyšší súd SR vo svojom uznesení (1 M Cdo/13/2009) zo dňa 21. 10. 2010, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu, v danom prípade zaujal zjavne neodôvodnený názor, ktorý možno považovať za absurdný.

Najvyšší súd SR mal za to, že ak v danom prípade zamestnanec (protistrana sťažovateľa) bol odvolaný z riadiacej funkcie Nitrianskym samosprávnym krajom..., ktorému táto kompetencia vyplývala zo zákona a jednalo sa o jeho výsostné právo, je ďalej povinný zamestnávať zamestnanca a platiť mu mzdu bez toho, aby zamestnanec vykonával akúkoľvek prácu a takýto stav je podľa názoru najvyššieho súdu potrebné hodnotiť ako prekážku na strane zamestnávateľa. Takéto odôvodnenie postráda akékoľvek logické zdôvodnenie a z materiálneho hľadiska popiera a porušuje právo NSK na obsadzovanie riadiacich funkcií vyplývajúce mu zo zákona. Takýto výklad práva nie je možné v právnom štáte akceptovať. Máme za to, že ak zamestnanec prestal splňať predpoklad pre výkon dohodnutej práce, t. j. v danom prípade výkon funkcie, tak je povinný pokúsiť sa dohodnúť so zamestnávateľom na zmene druhu práce a ak k dohode nedôjde a zamestnávateľ nemá pre zamestnanca inú vhodnú prácu, tak zamestnávateľ môže pristúpiť k výpovedi podľa § 43 ods. 1 písm. d/ bod 2 ZP. Správanie zamestnanca, ktorý po tom čo bol odvolaný z funkcie, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre výkon práce, jednoducho prestane chodiť do práce bez akejkoľvek snahy o dohodu so zamestnávateľom na zmenu druhu práce. Takýto zamestnanec nemôže používať právnu ochranu. Vo veci je právne výstižné i to, že takýto zamestnanec má zníženú právnu ochranu oproti ostatným zamestnancom čo sa prejavuje aj tým, že v prípade výpovede podľa § 43 ods. 1 písm. d/ bod 2 ZP mu neprináleží odstúpné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia „mlčalo“ aj v otázke aplikovateľnosti ustanovenia § 42 ods. 2 ZP na daný skutkový stav...».

Ďalej sťažovateľ nesúhlasí s názorom generálneho prokurátora, ktorý podal mimoriadne dovolanie, a vyslovuje svoj právny názor k veci, ktorý opiera aj o judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky. K tomu okrem iného uvádza:

«Výklad prezentovaný generálnym prokurátorom nemá v tomto smere žiadny logický a účelný podklad, keďže jeho mechanická aplikácia by znamenala to, že vedúci zamestnanci (t. j. tí, ktorých predpokladom výkonu pracovnej činnosti je voľba alebo vymenovania), ktorým by vznikol pracovný pomer do účinnosti novely č. 210/2003 Z. z. (t. j. do 01. 07.

2003), by nemohli byť z funkcie nikdy odvolaní, a to len z dôvodu časového momentu vzniku pracovného pomeru.

Takýto výklad by obmedzoval zamestnávateľov a v danom konkrétnom prípade by aj zasahoval do výkonu práv zriaďovateľov zamestnávateľov, ktoré im vyplývajú priamo zo zákona (t. j. v danom prípade z ustanovenia § 11 ods. 2 písm. h zákona č. 302/2001 Z. z.). Inými slovami povedané, navrhovateľka by mala mať absolútne a časovo neobmedzené právo na výkon vedúcej funkcie u odporcu, a to aj napriek skutočnosti, že v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, je práve Nitriansky samosprávny kraj priamo zákonom oprávnený realizovať svoje právo na vymenovanie alebo odvolanie vedúceho odporcu.

Z uvedeného máme preto za to, že ústavne obhájitelný výklad je taký, v zmysle ktorého bol Nitriansky samosprávny kraj oprávnený odvolať z funkcie navrhovateľku. Na tomto závere nič nezmení ani prípadný jazykový výklad, keďže jazykový výklad je „len prvotným priblížením k obsahu aplikovanej právnej normy. Je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jej zmyslu a účelu (k čomu slúžia ďalšie postupy, ako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atď.) Mechanická aplikácia abstrahujúca, resp. neuvedomujúca si, a to buď úmyselne alebo v dôsledku nevzdelanosti zmysel a účel právnej normy činí z právnej normy nástroj odcudzenia a absurdity.“ (Nález ÚS ČR, spis. zn. IV. ÚS 1133/07 zo dňa 20. 12. 2007).

Za procesnej situácie, kedy Nitriansky samosprávny kraj mal rozhodnúť na podklade hmotného práva rozhodol o odvolaní navrhovateľky z funkcie vedúcej odporcu a predmetom tohto konania je určenie neplatnosti vzniku pracovného pomeru, je otázne, či sa v danom prípade nejedná o nedeliteľný predmet konania, t. j. či v danom prípade neprichádza do úvahy tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo, a teda či v danom prípade nemal byť v tomto účastníkom tohto konania aj Nitriansky samosprávny kraj. Inými slovami povedané, nemôže byť v tomto konaní riešená neplatnosť skončenia pracovného pomeru bez toho, aby účastníkom konania bol Nitriansky samosprávny kraj, ktorý rozhodol o odvolaní navrhovateľky z funkcie.

Generálny prokurátor taktiež prehliada tú skutočnosť, že prechodným ustanovením § 252 ods. 1 Zákonníka práce nedošlo len k zmene pracovného pomeru založeného vymenovaním na pracovný pomer založeného zmluvou, ale aj k tomu, že súčasne s účinnosťou tohto prechodného ustanovenia (a teda i celého Zákonníka práce), bol prijatý samostatný Zákon o verejnej službe - Zákon č. 313/2001 Z. z., ktorý bol v danej veci

doplnený aplikáciou Zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme. Z vykonaného dokazovania (a nakoniec aj samotného tvrdenia navrhovateľky a jej právneho zástupcu) vyplýva, že odporca bol najprv v zriaďovateľskej pôsobnosti Okresného úradu a nasledovne Nitrianskeho samosprávneho kraja, a teda v danom prípade bolo v prvom rade treba aplikovať tieto zákonné predpisy, ktoré subsidiárne pripúšťali aplikáciu ustanovení Zákonníka práce. V zmysle ustanovení § 2 ods. 1 písm. e) Zákona č. 313/2001 Z. z. v rozhodnom znení predpokladom na vykonávanie verejnej služby je aj voľba alebo vymenovanie tak to osobitný predpis ustanovuje), pričom zamestnanec vo verejnej službe musí podľa § 2 ods. 9 toho zákona spĺňať predpoklady po celý čas vykonávania verejnej služby.

Nemenej dôležitým aspektom je aj oprávnenie zamestnávateľa odvolať zamestnanca vo verejnej službe, ak poruší ustanovenia zákona o verejnej službe § 10 ods. 3 Zákona o výkone prác vo verejnom záujme, pričom uvádzame, že toto znenie platilo pred účinnosťou novely Zákonníka práce 210/2003 Z. z. Ak by sme prijali názor generálneho prokurátora o „absolútnom trvám“ pracovného pomeru, tak do účinnosti novely ZP (t. j. od 01. 07. 2003) by síce zamestnávateľ mal hmotné právo odvolať zamestnanca z funkcie, avšak nemohol by s ním ukončiť pracovný pomer s dojednaným druhom práce - výkon vedúceho zamestnanca, keďže ustanovenie § 42 ods. 2 ZP v danom prípade neplatilo. Takéto výklady by prinášali absurdné dôsledky a boli v rozpore a so zmyslom právnej normy a v rozpore s právom účastníka na ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy.

Nad rámec týchto úvah sa generálny prokurátor dôsledne nevysporiadal ani s prípadnou aplikáciou prechodných ustanovení § 54 ods. 1, 2 a 3 Zákona č. 313/2001 Z. z. v rozhodnom znení, ktoré môžu mať v danej veci zásadný význam.“

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia teda vykazuje vady, ktoré sú takej intenzity, že porušujú práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, a teda aj článok 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Majúc na zreteli všetky vyššie uvedené skutočnosti máme za to, že Krajský súd v Nitre vydaním napadnutého rozhodnutia a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušil práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a to konkrétne práva na prístup k súdu, ako i práva na nezávislý a nestranný súd.

Máme za to, že ak zamestnanec prestal spĺňať predpoklad pre výkon dohodnutej práce, t. j. v danom prípade výkon funkcie, tak je povinný pokúsiť sa dohodnúť so

zamestnávateľom na zmene druhu práce a ak k dohode nedôjde a zamestnávateľ nemá pre zamestnanca inú vhodnú prácu, tak zamestnávateľ môže pristúpiť k výpovedi podľa § 43 ods. 1 písm. d/ bod 2 ZP. Správanie zamestnanca, ktorý po tom, čo bol odvolaný z funkcie, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre výkon práce, jednoducho prestane chodiť do práce bez akejkoľvek snahy o dohodu so zamestnávateľom na zmene druhu práce, máme za to, že takýto zamestnanec nemôže požívať až takúto právnu ochranu. Takýto zamestnanec má zníženú právnu ochranu oproti ostatným zamestnancom čo sa prejavuje aj tým, že v prípade výpovede podľa § 43 ods. 1 písm. d/ bod 2 ZP mu neprináleží odstúpné. Čo sa týka tohto ustanovenia a jeho „neaplikovanie“ na daný prípad, teda znamená, že takýto pracovný pomer je vlastne nevypovedateľný.».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

«1. Základné právo sťažovateľa K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre, spis. zn. 8 Co/247/2011 zo dňa 08. 03. 2012 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu rozsudok Krajského súdu v Nitre, spis. zn. 8 Co/247/2011 zo dňa 08. 03. 2012 a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovi K. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. P. R.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných a iných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co/247/2011 z 8. marca 2012 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a ich porušenie tkvie v právnych záveroch vyjadrených v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora a uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010 (nadobudlo právoplatnosť 1. decembra 2010), ktorým boli zrušené pôvodné rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu v prospech sťažovateľa, s ktorými zásadne nesúhlasí

(ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 66/2011 vo vzťahu k najvyššiemu súdu jeho sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 8 Co/247/2011 z 8. marca 2011 (v spojení s rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 17 C/4/2011 z 9. mája 2011) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na ich výroky a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprosesných princípov konania pred týmito súdmi podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy.

Okresný súd a krajský súd z dôvodu zrušenia ich rozhodnutí najvyšším súdom konali vo veci samej opätovne a určili, že *„okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľke listom odporcu zo dňa 29. 09. 2004 je neplatné...“*.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil *„s poukazom na vykonané dokazovanie a citované ustanovenia Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z. z., § 42 ods. 2 v znení od 01. 07. 2003, § 47 ods. 1 písm. d) v znení od 01. 04. 2002, § 47 ods. 3 písm. a) v znení od 01. 04. 2002, § 54 v znení od 01. 04. 2002, § 68 ods. 1 písm. b) v znení od 01. 07. 2003 a § 81 písm. b) v znení od 01. 04. 2002) tým, že na základe zisteného skutkového stavu a záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave ako odvolacieho (správne dovolacieho) súdu mal za to, že návrh navrhovateľky bol podaný dôvodne, v dôsledku čoho tomuto návrhu v celom rozsahu vyhovel...“*

Navrhovateľka pracovala u odporcu ako vedúca Krízového strediska v Hurbanove na základe vymenovania do funkcie, z ktorej funkcie bola dňom 30. 06. 2004 odvolaná, avšak medzi ňou a odporcom nedošlo k žiadnej dohode ohľadom výkonu inej (jej) práce a z

tohto titulu - do práce nenastupovala a odporcovi oznámila, že jej bola vytvorená prekážka v práci na strane zamestnávateľa! Nakoľko medzi účastníkmi konania nedošlo k žiadnej dohode, ani k skončeniu pracovného pomeru, mal súd za to, že ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa a teda od navrhovateľky nemožno spravodlivo požadovať, aby sa dostavovala na pracovisko, na tomto zotrvala celý pracovný čas a toto jej správanie nemožno považovať za porušenie pracovnej disciplíny, odôvodňujúce s ňou okamžité skončenie pracovného pomeru. K dohode účastníkov nedošlo ani po rozhodnutí dovolacieho súdu, pričom dohodnutý obsah pracovnej zmluvy možno zmeniť len vtedy, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na jeho zmene, k čomu však zamestnávateľ zamestnanca nemôže nútiť a zároveň zamestnanec nemá povinnosť dohodnúť sa na zmene druhu práce. Navrhovateľka od 01. 07. 2004 do práce nenastúpila, keď listom zo dňa 30. 06. 2004 oznámila Nitrianskemu samosprávnemu kraju to, že trvá na svojom zamestnaní na základe platného pracovného pomeru v pracovnom zaradení vedúcej Krízového strediska v Hurbanove...“.

Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadol sťažovateľ, ktorý poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa *„postráda akékoľvek logické zdôvodnenie a z materiálneho hľadiska popiera a porušuje právo Nitrianskeho samosprávneho kraja na obsadzovanie riadiacich funkcií, vyplývajúce mu zo zákona...“.*

Podľa neho v danom prípade mal byť účastníkom konania *„aj Nitriansky samosprávny kraj“* a *„ prvostupňový súd nevykonal iné dokazovanie vo veci a vychádzal iba z uznesenia Najvyššieho súdu...“.*

Krajský súd následne vec prejednal a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdiť, pričom sa v *„celom rozsahu stotožnil so všetkými skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v napadnutom rozhodnutí...“.*

Navyše k tomu dodal, že *«správnym názorom dovolacieho súdu o tom, že odvolaním navrhovateľky z funkcie vedúcej Krízového strediska Hurbanovo bola vytvorená prekážka v jej práci zo strany zamestnávateľa bol viazaný aj odvolací súd, ktorý rovnako ako súd*

prvého stupňa nemohol preto tento „nekriticky“ preberať. Nakoľko nesporne pracovný pomer navrhovateľky ako zamestnanca po jej odvolaní z funkcie trval u odporcu ako zamestnávateľa, ktorý s ňou pracovný pomer okamžitým skončením ukončil, nebol žiadny dôvod pre tzv. nerozlučné procesné spoločenstvo na strane odporcov a teda účasť Nitrianskeho samosprávneho kraja v konaní nebola pre konanie rozhodovanie v tejto veci potrebná».

Ústavný súd sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozsudku a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa v odvolaní reagoval hoci stručne, ale primeraným spôsobom, pričom bol viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vyplývajúcim z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 13/2009 z 21. októbra 2010.

Hoci sťažovateľ má na vec iný právny názor ako všeobecné súdy, ústavný súd konštatuje, že krajský súd aj okresný súd konali v medziach svojej právomoci a dostatočne sa vysporiadali s otázkou neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom na danú vec ústavne konformným spôsobom aplikovali príslušné právne predpisy (predovšetkým Zákonník práce a Občiansky súdny poriadok).

V danom prípade napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 17 C/4/2011 z 9. mája 2011 podľa názoru ústavného súdu spĺňajú kritériá kladené na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré vyplývajú z ústavných záruk základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade sťažovateľa nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie označených práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie boli v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych právnych názorov sťažovateľa.

Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov (aj najvyššieho súdu, ktorý predtým vyhovel mimoriadnemu dovolaniu podanému generálnym prokurátorom) ešte nie je dôkazom o ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (napr. III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 386/09, IV. ÚS 501/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v prerokúvanom prípade nezistil také pochybenia, ktoré by dosahovali ústavný rozmer, a v nadväznosti na to vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 čl. ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie preskúmať spojitosť medzi týmto rozsudkom a namietaným porušením označených práv. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012